

[Erik Hansen.]

kring lurmærkning og de kriterier, efter hvilke lurmærket skal bruges i fremtiden. Jeg tror, der er mange, der har haft den opfattelse, at her går noget tabt, som vi i og for sig skulle have beholdt.

Må jeg sige om det sidste af lovforslagene, der drejer sig om udførsel og indførsel af æg og ægprodukter, at nok er det også i et vist omfang skåret over samme læst som de foregående lovforslag — der er ikke megen forskel, det drejer sig om at give autorisation til dem, der behandler æggene, til ægpakkerierne, og det gælder om at få stadfæstet en kontrol — men der kommer alligevel noget ret skelsættende til sidst. Nu har vi her i landet, siden vi fik hjemmemarkedsordningen, med skiftende held haft en begrænsning af det såkaldte salg ved stalddøren. Det drejer sig naturligvis både om fjerkræ og om æg. Efter de skærpede bestemmelser, vi fik for et år eller halvandet siden, hvorefter man ikke må slå et skilt op ude ved hækken, hvor der står „Æg sælges“, så synes jeg faktisk, vort landskab er blevet mere malerisk. Det er mere varieret, efter at vi har fået den bestemmelse, at man ikke kan nøjes med at skrive „Æg sælges“. Nu ser vi høns malet på skilte, i den største fjerpragt og velfodrede, man ser høns, der lægger æg, man skriver på skiltene „Pas på hønsene“, og så ser man nedenunder nogle velfodrede høns, så ingen er i tvivl om, hvor man kan købe æg og høns.

Hvis nu ministeren tænker på, at han med den bemyndigelse, som han her søger om, vil have ret til at fastholde disse maleriske skilte ved landevejen, så vil jeg næsten sige, at jeg er sindet at give ministeren denne bemyndigelse. Men jeg har ministeren mistænkt for, at det ikke er et udslag af, skal vi sige folkekunst, at han søger denne bemyndigelse. Det er min opfattelse, at han søger den for ligesom at have den trumf i baghånden, at det kan godt ske, man skulle genoplive de gode gamle dage, hvor salget af høns og æg skulle foregå, hvis man gjorde det i stor udstrækning, enten i dagningen — bedst i dagningen — eller efter mørkets frembrud. Jeg tror, der her er noget, der er problematisk. Når man ikke mere har behov for at opretholde forbudet mod stalddørsalg, specielt når det drejer sig om fjerkræ-

sektoren, så tror jeg, man skal være forsigtig med at have ministertanker i baghovedet om, at man måske alligevel skulle opretholde det.

Vi er nået dertil rent praktisk, at en lang række små fjerkræproducenter simpelt hen ikke kan komme af med deres ægprodukter til ægpakkerierne og til dem, der forhandler dem, fordi disse siger: småpartier kan vi ikke tage imod. Det er vel årsagen til, at vi har disse 800-1000 virkelige fjerkræavlere, hvoriblandt én jo er særdeles kendt her i selskabet.

Jeg tror derfor, man skal være opmærksom på, at her skal man fastholde principerne, hvis man på nogen måde kan det, og lade lovgivningen blive så liberal som muligt, lade folk sælge deres æg. Der bliver talt om sorte æg, som jeg ser at dagbladet Jyllands-Posten er inde på i dag. Det er ikke sorte æg, for det er jo ikke forbudt at sælge æg, når man holder sig til et begrænset omfang og man ikke annoncerer med det. Men det er alligevel sådan, at når der sælges æg fra stalddøren, så føler de fleste alligevel, at det ikke er helt hvide æg; det er, ligesom de er lidt plettede. Jeg synes, det er rimeligt, hvad man her foreslår; men hvad ministeren måske har i bagtankerne, var vi nogle stykker, der var interesserede i at høre lidt nærmere om senest i udvalget.

Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale lovforslagene og tilsige dem velvillig behandling i udvalget.

Morten Lange: Jeg går ud fra, at der i partiet venstre er skælven i dag, da vi behandler loven om slagtning, forhandling, udførsel og indførsel af kaniner. Sidst vi havde den til behandling, var der to af partiets udmærkede medlemmer, der hoppede af, medens vi hernede stod og snakkede om muligheden for stemping af hele partiet. Jeg ved ikke, om der foregår lignende dramaer i dag. I hvert fald må jeg for mit eget vedkommende sige, at jeg anser lovforslaget om ændring af lov om slagtning, forhandling, udførsel og indførsel af kaniner for at være noget af det mest udramatiske, jeg kan forestille mig. Jeg undrer mig lidt over, at det overhovedet er en virksomhed, der er lovgivning værd. Kaninbøf er jo ikke en af